

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2017, č. j. KrÚ 62227/2017/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 10. 2018, č. j. 52 A 87/2017 - 156,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 10. 2018, č. j. 52 A 87/2017-156 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2017, č. j. KrÚ 62227/2017/ODSH/12 (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 22. 6. 2017, č. j. Hl 43650/2017/ODP, kterým byl žalobce jako provozovatel motorového vozidla uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním

provozu“). Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla jednal v rozporu s ustanovením § 10 zákon o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 29. 9. 2016 v 12:15 hodin, na pozemní komunikaci silnici I/34, v obci Krouna 218 (u obecního úřadu) nezjištěný řidič vozidla (motocyklu) registrační značky X nerespektoval ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a překročil v daném místě s předmětným vozidlem nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, kdy nezjištěný řidič jel s uvedeným vozidlem rychlostí 68 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Ve výroku předmětného rozhodnutí je dále uvedeno, že přestupkové jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy a zadokumentováno. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalovaný popsal obsah správního spisu a postup správního orgánu prvního stupně. Žalobce na výzvu ke sdělení totožnosti řidiče motorového vozidla reagoval, neboť uvedl, že jej řídil pan S. W.; této osobě se správní orgán snažil doručit výzvu k podání vysvětlení, jmenovaný si však zásilku nepřevzal. K doručování na zahraniční adresu označeného řidiče nebylo přistoupeno, protože s tímto postupem měl u téže osoby správní orgán prvního stupně negativní zkušenost již ve dřívějším řízení. Proto bylo zahájeno správní řízení o předmětném správním deliktu. S ohledem na to, že odvolání nebylo ani přes výzvu doplněno, žalovaný věc přezkoumal v rámci revizního principu prvostupňové rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo. Žalovaný s ohledem na obsah spisu a podklady, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel, konstatoval, že obстоjí závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele motorového vozidla žalobcem.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 20. 11. 2017 ke krajskému soudu, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož správní orgány se dostatečně nezabývaly a neprokázaly, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, jak stanoví zákon o silničním provozu. Nesouhlasil se závěrem, že postačí údaj o tom, že zařízení fungovalo v automatizovaném režimu měření. Nebyla tak vyloučena možnost zjistit totožnost skutečného přestupce (řidiče) na místě samém, pokud byl na místě samém strážník obecní policie, jak lze dovodit ze záznamu z měření. Nebylo rovněž zkoumáno, zda obecní policie informovala o zřízení tohoto stálého automatického technického systému vhodným způsobem. Skryté pořizování důkazního prostředku městskou policií označil za nezákonné. Správní orgány rovněž pochybily v tom, že nezkoumaly, zda se místo měření skutečně nachází v obci a zda údajné porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu. I kdyby platil závěr o tom, že dané místo se nachází v obci, měl za to, že předmětný rychlostní limit byl stanoven účelově pouze pro pokutování řidičů. Pokud správní orgány odečetly odchylku měření dle opatření obecné povahy Českého metrologického institutu, mělo být tímto opatřením proveden důkaz. Žalobce dále navrhuje zrušení ověřovacího listu k použitému rychloměru v přezkumném řízení, neboť je vydal týž subjekt, který rychloměr vyrobil, tudíž není objektivní. Na vlastním snímku z měření je nečitelná registrační značka, tudíž není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že se jednalo o vozidlo s registrační značkou motocyklu žalobce. Žalobce v neposlední řadě nesouhlasil s tím, že rozhodnutí správních orgánů je zjevně šablonovitěho charakteru a nezabývá se jednotlivými okolnostmi případu. Žalobce dále poukazoval na to, že výrok správního rozhodnutí je vadný, protože neobsahuje citaci ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, nebyl rovněž uveden závěr o nezpůsobení dopravní nehody a o tom, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Žalobce trval na tom, že předmětná právní úprava stanoví odpovědnost

pokračování

provozovatele motorového vozidla je protiústavní, neboť se odpovědnost přenáší ze skutečného pachatele, kterého nemůže stát zjistit, na provozovatele, který s věcí nemá nic společného. Uplatňování předmětné právní úpravy je nadto diskriminační, neboť správní orgány nestíhají zahraniční provozovatele. V neposlední řadě dovozoval, že z důvodu nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., měla být použita pozdější právní úprava, z níž podle něj vyplývá, že odpovědnost provozovatele motorového vozidla je založena na subjektivním principu.

[4] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** nejprve vysvětlil, proč provedl jednání bez účasti zástupce žalobce, neboť jeho omluvu neakceptoval jako řádnou. S ohledem na to, že žalobce své námitky uplatnil až v žalobě, provedl krajský soud příslušné dokazování. Ve vztahu k námitkám stran údajného neprokázání toho, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, soud konstatoval, že se nejedná o přenosný rychloměr. Důležité je to, že se jedná o přístroj, který zaznamenává bez dalšího vozidla na kontrolovaném úseku, tudíž měřená vozidla nejsou konkrétně vybírána, a který provádí zaznamenání vozidla pachatele přestupku v automatickém režimu, tj. u kterého nebyla k zachycení fotografie nutná součinnost obsluhy. Ze správního spisu vyplývá, že použitý rychloměr RAMER 10 T byl ověřen a nastaven společností RAME T; z protokolu o předání zařízení pak vyplývá, že tento rychloměr je měřícím blokem určeným do skříně. Z vyjádření Městského úřadu Hlinsko ze září 2018 poté vyplývá, že předmětná měřící jednotka byla instalována do skříně RAMER 10 P, která je pevně umístěná na sloupu, čímž se z celé sestavy stal stacionární rychloměr. Soud rovněž ověřil, že rychloměr RAMER 10 T je schopen zachytit vozidlo a komplexně fungovat sám bez nutnosti lidské obsluhy. Podle soudu se tedy jednalo o automatický technický prostředek ve smyslu zákona o silničním provozu. Soud vyhodnotil tvrzení žalobce o tom, že dané místo nebylo označeno jako obec nebo jako úsek s měřenou rychlostí, jako účelové, neboť žalobce jej ničím nedoložil. Naproti tomu Městský úřad Hlinsko zaslal vyjádření OÚ Krouna, Správy a údržby silnic Pardubického kraje, Cestmistrovství Hlinsko, která prokazují, že měření proběhlo stacionárním radarem, který je umístěn na schváleném stanovišti odborem dopravní policie, přičemž strážníci městské policie kontrolují při umístění měřícího zařízení správné umístění značení. Nebylo rovněž potvrzeno, že by bylo v inkriminované době manipulováno se značením obce. Následná polemika žalobce nad nesmyslností rychlostního limitu je zcela neopodstatněná. Soud neshledal pochybení správního orgánu v tom, že se blíže nezabýval, zda nedošlo k dopravní nehodě, neboť ze správního spisu nic takového nevyplývá. Předmětná rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná ani proto, že se žalobce nemohl vyjádřit k opatření obecné povahy Českého metrologického institutu stran odečtu příslušných odchylek měření, neboť se jedná o závazný správní akt, který správní orgány v daném řízení nemohly přezkoumávat. S ohledem na to, kdo byl zástupcem žalobce ve správním řízení, je toto opatření zástupci žalobce známo. Soud nezjistil, že by ověřovací list byl vadný jen na základě toho, že jej vydal výrobce radaru. Soud s ohledem na provedené dokazování měl za to, že s předmětnou fotografií nebylo nijak manipulováno a že skutečně zachycuje vozidlo žalobce. To, že žalobce považuje rozhodnutí správních orgánů za šablonovitá, v žádném případě nedokládá, že jsou i nezákonná. Soud rovněž souhlasil s tím, že rozhodnutí správního orgánu obsahuje citaci příslušných ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno; nebylo přitom nutné, aby obsahovalo citaci ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť to obsahuje pouze kritéria pro učení výše pokuty. Soud se neztotožnil s tím, že by se správní orgány měly ve správním řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla zabývat materiální stránkou předmětného přestupku. S ohledem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu konstatoval, že předmětná právní úprava není protiústavní. Pokud žalobce dovozuje, že je oproti zahraničním provozovatelům motorových vozidel diskriminován, tak soud měl za to, že tyto úvahy jsou ryze

spekulativní. Soud neměl za to, že by se správní orgány měly s ohledem na právní úpravu zabývat otázkou zavinění.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 19. 12. 2018. V jejím doplnění ze dne 13. 2. 2018 namítal, že krajský soud pochybil, pokud provedl jednání v nepřítomnosti zástupce stěžovatele. Jeho zástupce se totiž z jednání soudu včas a řádně omluvil. Nesouhlasil přitom s úvahou soudu, že jeho postup byl obstrukční snahou oddálit rozhodnutí ve věci, neboť na prodlužování řízení fakticky neměl zájem, zvláště když napadené rozhodnutí již bylo vykonáno. Měl za to, že z povahy věci je to naopak on, kdo má zájem na urychleném vyřešení sporu. Poukázal přitom na přístup soudu, kdy od předchozího jednání soudu uběhlo přibližně půl roku, tudíž neviděl důvod, proč mu soud nevyhověl v odročení jednání. Výslovně uvedl, že dle jeho názoru je dán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] K věci samé zopakoval, že správní orgány pochybily tím, že se podrobněji nezabývaly otázkou, zda měření provedl automatizovaný technický prostředek, přičemž poukazoval na to, že na místě byl přítomen strážník obecní policie, neboť to vyplývá z výstupu z rychloměru. Soud se tak měl ohledně posouzení této otázky více zabývat rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 213/2017 a samotnou otázkou, zda byli na místě strážníci obecní policie. Stěžovateli nebylo zřejmé, na základě čeho soud dospěl k závěru, že měřicí jednotka byla instalována ve skříni. Soud nesprávně provedl jako důkaz Návod k obsluze, který v jiných částech nevyklučuje jeho tvrzení, že se o automatizovaný technický prostředek nejednalo. Pokud platí závěry krajského soudu, není stěžovateli zřejmé, proč figuruje v kolonce „zařízení nastavil“ jméno konkrétní osoby. Stěžovatel dále poukazoval na to, že správní orgány pochybily, pokud nezkoumaly, zda byla splněna povinnost informovat o existenci takového zařízení na daném místě. Měl za to, že obecní policie informaci o zřízení takového systému vhodným způsobem neuveřejnila. Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele v neposlední řadě vadné i proto, že ve výroku absentuje citace všech příslušných ustanovení zákona o silničním provozu, podle nichž bylo ve věci rozhodováno, přičemž se dovolával ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Pokud by byly řádně zjištěny okolnosti rozhodné pro stanovení výše sankce, mohl by správní orgán dojít k rozhodnutí o mimořádném snížení sankce. Příslušná kritéria rovněž měla být uvedena aspoň v odůvodnění rozhodnutí.

[7] Dalším podáním z téhož dne se stěžovatel dále dovolával ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť měl za to, že soudce JUDr. Jan Dvořák byl z rozhodování jeho věci vyloučen pro podjatost. Poukazoval na to, že tento soudce je vůči jeho zástupci zaujatý, jak vyplývá z narážek obsažených v napadeném rozsudku, když účelově zpochybňoval jeho pracovní neschopnost. Měl za to, že si tento soudce vede na zástupce stěžovatele složku o jeho údajných prohřešcích a hlavně o jeho zdravotním stavu, k čemuž zneužívá státní majetek. Jednání tohoto soudce považuje vůči osobě svého zástupce za pomlouvačné. Zdůraznil, že ošetřující lékař zakázal advokátovi účast na předmětném soudním jednání. Pokud soudu nestačila zasláná omluvenka, měl to telefonicky dát vědět advokátovi. Pokud by měl Nejvyšší správní soud pochybnosti o nemoci advokáta, navrhuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví k otázce, zda se mohl advokát z Prahy dostavit do Pardubic na soud.

pokračování

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 3. 2019 uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. Odkázal dále na své vyjádření k žalobě. K samotné výši sankce vysvětlil, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí, výše uložené sankce byla řádně odůvodněna. Námitku stěžovatele, že na místě měření byl přítomen strážník obecní policie, hodnotí žalovaný jako účelovou. Odkázal přitom na vyjádření strážníka městské policie Hlinsko, kde je mj. uvedeno, že u stanovišť, kde jsou v tu dobu umístěny a jsou v činnosti radarové měřiče Ramer 10 nebylo nikdy zřízováno pracoviště k vyřizování zjištěných přestupků řidičů vozidel. K námitce ohledně skříní žalovaný odkázal na vyjádření ze dne 12. 1. 2018 a na ověřovací list č. 149/16, kde vedle výrobních čísel jednotlivých skříní jsou uvedeny i sloupy a jejich stanoviště. Zdůraznil, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení nečinný a že veškeré námitky se objevily až v rámci žalobního řízení. Námitky stěžovatele v doplnění kasační stížnosti žalovaný považuje za nedůvodné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[11] Stran námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel fakticky žádnou argumentaci dovozující naplnění důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neuvedl. Pouze nesouhlasil se závěry krajského soudu vycházejícími z obsahu správního spisu. Posouzení toho, zda závěry krajského soudu jsou zákonné a správné, však představuje naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by byl naplněn kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] K otázce neodročení jednání ze dne 17. 10. 2018 Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, který nepovažoval omluvu zástupce stěžovatele ze dne 15. 10. 2018 za řádnou. Zástupce totiž ke své omluvě pouze přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 8. 10. 2018, aniž by ze samotného přípisu zástupce žalobce nebo z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti byl zřejmý skutečný zdravotní stav jeho zástupce a zejm. jeho naléhavost, zejm. zda byla skutečně vyloučena jeho účast na nařízeném jednání. Nejvyšší správní soud rovněž nemohl přehlédnout, že ačkoli je rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 8. 10. 2018, zástupce stěžovatele tuto skutečnost bez jakéhokoli doložitelného a ověřitelného vysvětlení soudu sdělil až dne 15. 10. 2018, tj. pouhé 2 dny před nařízeným jednáním, ačkoli o této skutečnosti věděl již celý týden. Zástupce sice v přípisu ze dne 15. 10. 2018 uvedl, že o svém zdravotním stavu a o prodloužení pracovní neschopnosti byl informován teprve dne 15. 10. 2018, avšak tato skutečnost z příslušného rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nikterak nevyplývá. Pokud by totiž lékařská prohlídka skutečně proběhla dne 15. 10. 2018, jak zástupce stěžovatele tvrdí, byla by tato skutečnost vyznačena na příslušném rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, resp. na jakémkoli jiném aktuálním zhodnocení zdravotního stavu zástupce stěžovatele provedeném příslušným lékařem. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem, že takový postup je účelový, který nemůže požívat právní ochrany, tudíž nelze tuto omluvu z jednání považovat za řádnou.

[13] Pokud stěžovatel dovozuje, že není v souladu s jeho zájmy prodlužovat předmětné řízení, jelikož předmětné rozhodnutí již bylo vykonáno, musí Nejvyšší správní soud uvést, že žalobce obecně s ohledem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46) může mít zájem na prodlužování soudního řízení před krajským soudem, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí správního orgánu týkající se správního trestání, neboť v takovém případě je krajský soud zásadně povinen přihlídnout k pozdější právní úpravě, která je pro žalobce příznivější. Žalobce tedy může s ohledem na tuto rozhodovací praxi spekulovat s tím, že pozdější právní úprava bude pro něj příznivější a dovolávat se její aplikace, tudíž prodlužování řízení před krajským soudem má v takovém případě nezpochybnitelný význam.

[14] Stran kasačních námitek stěžovatele dovolávajících se naplnění důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je nutné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, kde ve vztahu k týmž výtkám zástupce účastníka vůči osobě soudce JUDr. Jana Dvořáka bylo s ohledem na recentní rozhodovací praxi tohoto soudu k této námitce uzavřeno, že „v Nejvyšší správní soud ... dospěl k závěru o nepodjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka v projednávané věci.“ *Obsáhla judikatura zdejšího soudu se... již s totožnými tvrzeními stěžovatele (resp. jeho zástupce) jednoznačně vypořádala, když nebyl shledán důvod k vyslovení závěru o podjatosti tohoto soudce. S ohledem na konkrétní obsah soudního spisu v projednávané věci tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se od uvedených závěrů odchýlit, přičemž na tyto plně odkazuje.* S ohledem na tyto závěry Nejvyšší správní soud nemá za to, že by bylo na místě dovozovat podjatost soudce JUDr. Jana Dvořáka v projednávané věci, neboť v napadeném rozsudku jsou pouze uvedena zjištění krajského soudu z jeho vlastní rozhodovací činnosti stran postupu zástupce stěžovatele v tomto řízení, resp. v dalších řízeních, což krajský soud vyhodnotil tak, že se jedná o setrvalý účelový postup, který odůvodňuje závěr o tom, že nebylo na místě odročit nařízení jednání, s čímž se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené ztotožnil.

[15] Na závěr je k této otázce nutno uvést, že pokud Nejvyšší správní soud uznal, že za dané situace nebylo na místě s ohledem na postup zástupce stěžovatele odročit jednání a pokud argumentace stran naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. vychází z toho, že krajský soud nezákonně neodročil předmětné jednání, nelze než dovodit, že ani argumentace dovozující podjatost soudce JUDr. Jana Dvořáka nemůže být důvodná.

[16] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí, že nejsou důvodné výtky stěžovatele stran toho, že předmětné měření neprováděl automatizovaný technický prostředek. Z obsahu správního spisu totiž zjistil, že Městská policie Hlinsko učinila oznámení o podezření ze spáchání přestupku, jehož obsahem bylo sdělení, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 29. 9. 2016 v 12:15 hod. na pozemní komunikaci v místě Krouna 218 u obecního úřadu, silnice č. I/34 v obci Krouna, blíže neustanovený řidič vozidla (motocyklu) registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h; vozidlu této registrační značky řízenému blíže neustanoveným řidičem byla v uvedenou dobu a místě naměřena okamžitá rychlost ve výši 68 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) a zadokumentována (fotografie číslo 3225) silničním radarovým rychloměrem R10/16/0301. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno přístrojem, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy, měřící zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřícího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie dle návodu k obsluze. Podle městské policie je tento stacionární radar umístěn v souladu

pokračování

s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu; jedná se o stanoviště schválené Odborem služby dopravní policie KŘ PČR Pardubického kraje. Součástí tohoto oznámení je i samotný Záznam o přestupku, který byl zpracován dne 29. 9. 2016, u kterého je uveden údaj, že režim měření byl automatizovaný a že zařízení nastavil J. O.

[17] Nejvyšší správní soud má za to, že z těchto údajů vyplývá, jakým způsobem probíhalo předmětné měření a že předmětný přístroj představoval automatizovaný technický prostředek ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť záznam obsahuje informaci o tom, že předmětné zařízení pracuje v automatizovaném režimu bez přítomnosti třetí osoby. Z obsahu správního spisu jakkoli nevyplývá správnost tvrzení stěžovatele, že by na místě byl přítomen strážník obecní policie; z obsahu správního spisu a předmětného záznamu o přestupku vyplývá pouze to, že (pravděpodobně) pan O. J. provedl nastavení předmětného zařízení. Tím, že tato osoba provedla úvodní nastavení tohoto zařízení, však nelze dojít k závěru, že se nejednalo o automatizovaný technický prostředek a že průběhu samotného měření byla přítomna jakákoli třetí osoba. Jak vyplývá z dokazování provedeného krajským soudem, předmětné zařízení musí být na místě s ohledem na tamější podmínky nastaveno. Z toho, že toto nastavení proběhlo, nelze dovozovat, že během následného měření byla osoba, která dané zařízení nastavila, přítomna, resp. že toto měření ovlivňovala, případně že bylo u tohoto zařízení zřízeno kontrolní stanoviště příslušníků státní nebo obecní policie, kteří by mohli zjistit totožnost řidiče projíždějícího vozidla.

[18] Jelikož tato otázka nebyla v řízení před správními orgány sporná, Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s jejich postupem, kdy na základě výše popsaných podkladů vyhodnotily, že byly splněny podmínky dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Stěžovatel tuto námitku vznesl až v žalobní argumentaci, a ve smyslu závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, se proto touto otázkou obsáhle zabýval až krajský soud, včetně příslušného dokazování.

[19] Krajský soud přitom správně s ohledem na takto provedené dokazování uzavřel, že se o automatizovaný technický prostředek ve smyslu zákona o silničním provozu jedná, přičemž rozlišil mezi jednotlivými provedeními radarového měřiče rychlosti RAMER 10. Pokud se stěžovatel v tomto směru dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37, pak v něm bylo pouze zdůrazněno, že u zařízení, aby bylo automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu zákona o silničním provozu, nesmí být zřízeno kontrolní stanoviště, které by umožnilo zastavení vozidla a zjištění totožnosti jeho řidiče. Žádné takové kontrolní stanoviště však v projednávané věci zjištěno nebylo. Ani tento rozsudek tedy nezpochybnuje, že zařízení musí fungovat v takovém režimu, v němž je vyloučena operativní obsluha na místě v konkrétním času. Tímto režimem tedy může být i automatizovaný režim, jaký byl u předmětného zařízení dle obsahu správního spisu zvolen. Tyto závěry ostatně potvrzují i další důkazy provedené krajským soudem stran fungování předmětného zařízení.

[20] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěry krajského soudu stran uveřejnění informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému. Stěžovatel sice v kasační stížnosti setrvává na své předchozí argumentaci, ale jak již uvedl krajský soud, nejedná se v tomto směru o spor o právo, ale o skutkový spor. Stěžovatel přitom nijak nedoložil své tvrzení, že by nebyla na daném místě informace o použití předmětného stacionárního radaru. Správní soud za takové situace správně vycházel z provedeného dokazování, z něhož vyplývá, že probíhalo ze strany městské policie při umístování měřícího zařízení ověření jeho správného značení. Ničím nepodložený právní názor stěžovatele o neprokázání informování o existenci

takového zařízení na daném místě tak nemůže za takové situace obstát a je nutné jej označit za účelovou spekulaci.

[21] V neposlední řadě Nejvyšší správní soud neshledal pochybení správních orgánů v tom smyslu, že ve výroku rozhodnutí absentovala citace ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. K obdobné námitce se totiž Nejvyšší správní soud vyjadřoval, a to v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 - 32, v němž konstatoval, že „*Obledně absence citace jednotlivých ustanovení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu ve výroku o vině rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, konstatoval, že „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*..... *...V posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4 000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jebož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jebož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přiblížením k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“*

[22] Pokud Nejvyšší správní soud seznal, že není nutné, aby správní orgán ve výroku správního rozhodnutí týkající se uložené sankce výslovně citoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a konkrétně specifikoval, zda při určení výměry pokuty vycházel z rozmezí pokuty pro přestupek, jebož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nebo zda se řídil maximální možnou hranicí 10 000 Kč podle citovaného ustanovení, nevidí Nejvyšší správní soud nejmenší důvod pro závěr, že je nutné, aby v rámci výroku o trestu správní orgány výslovně odkazovaly na obecné ustanovení obsahující výčet kritérií, k nimž se má při výměře pokuty přihlídnout. Předmětné úvahy přitom správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí učinily (srov. str. 7 prvostupňového rozhodnutí); tím se situace liší od případu popsáného ve stěžovatelem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30, kde bylo správním orgánům vytknuto, že příslušné úvahy stran výše sankce nebyly uvedeny v rámci odůvodnění příslušného rozhodnutí. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak v žádném případě nelze dovozovat povinnost správních orgánů formálně citovat ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu v rámci výroku rozhodnutí o příslušné sankci za protiprávní jednání.

[23] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení;

pokračování

žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu